

समासक्ताः निहिताः संशयंगताः कदाचित्प्राप्या इत्यर्थः ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ येभृत्याः विशेषा आधिक्यानि तेषु हि प्रदर्श्यमानेषु परस्परं स्वीयानामेव कलहप्रसंगान्मुख्यं प्रयोजनं न श्यतीति भावः प्रसंगिनः प्रसंगः संघ
 र्षस्तत्कारिणः ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ इत्युद्योगः नैलकंठीये भारतभा ० अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥ ॥ ४० ॥ अनीश्वरो यमिति भवा भवे ऐश्वर्यं नैश्वर्यं दिष्टस्य दैवस्य वदैव न तु मां दूषयेति भावः धृतः
 येषां स्त्रीषु समायुक्ताः प्रमत्तपतितेषु च ॥ ये चानार्यैः समासक्ताः सर्वे ते संशयंगताः ॥ ४२ ॥ यत्र स्त्रीयत्र कितवो बालो यत्रानुशासिता ॥ मज्जंतिते वशाराजन्
 द्यामश्मप्लवा इव ॥ ४३ ॥ प्रयोजनेषु ये सक्तानविशेषेषु भारत ॥ तानहं पंडितान्मन्ये विशेषा हि प्रसंगिनः ॥ ४४ ॥ यं प्रशंसंतिकितवायं प्रशंसंति चारणाः ॥ यं प्र
 त्वमचिरादिव ॥ ऐश्वर्यमदसंमूढं बलिलोकत्रयादिव ॥ ४७ ॥ इति श्रीम ० उद्योग ० प्रजागरप ० विदुरवाक्ये अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥ ॥ ४० ॥ धृतराष्ट्र उवाच
 अनीश्वरो यं पुरुषो भवा भवे सूत्रप्रोता दारुमयी वयोषा ॥ धात्रा तु दिष्टस्य वशे कृतो यं तस्माद्दत्वं श्रवणे धृतो हं ॥ १ ॥ विदुर उवाच अप्राप्तकालं वचनं बृहस्पतिर
 पिब्रुवन् ॥ लभते बुद्ध्यवज्ञानमवमानं च भारत ॥ २ ॥ प्रियो भवति दानेन प्रियवादेन चापरः ॥ मंत्रमूलबलेनान्योयः प्रियः प्रिय एव सः ॥ ३ ॥ द्वेष्यो न साधुर्भवति न मेधा
 वी न पंडितः ॥ प्रियेषु भानिकार्याणि द्वेष्ये पापानि चैव ह ॥ ४ ॥ उक्तं मया जातमात्रे पिराजन्दुर्योधनं त्यज पुत्रं त्वमेकं ॥ तस्य त्यागात्पुत्रशतस्य वद्विरस्या त्यागात्पु
 त्रशतस्य नाशः ॥ ५ ॥ न वद्विर्बहुमंतव्याया वद्विः क्षयमावहेत् ॥ क्षयोऽपि बहुमंतव्योयः क्षयो वद्विमावहेत् ॥ ६ ॥ न स क्षयो महाराजयः क्षयो वद्विमावहेत् ॥ क्ष
 यः स त्विह मंतव्योयं लब्ध्वा बहुनाशयेत् ॥ ७ ॥ समृद्धा गुणतः केचिद्भवंति धनतोपरे ॥ धनवद्भान्गुणैर्हीनान् धृतराष्ट्रविवर्जय ॥ ८ ॥ धृतराष्ट्र उवाच सर्वं त्वमा
 यतीयुक्तं भाषसे प्राज्ञसंमतं ॥ न चोत्सहे सुतं त्यक्तुं यतो धर्मस्ततो जयः ॥ ९ ॥ विदुर उवाच अतीव गुणसंपन्नो न जातु विनयान्वितः ॥ सुसूक्ष्ममपि भूतानामु
 पमर्दमुपेक्षते ॥ १० ॥ परापवादनिरताः परदुःखोदयेषु च ॥ परस्परविरोधे च यतं ते सततोत्थिताः ॥ ११ ॥ सदोषं दर्शनं येषां संवासे सुमहद्भयं ॥ अर्थादाने महान् दो
 षः प्रदाने च महद्भयं ॥ १२ ॥

धृतिमान् ॥ १ ॥ बुद्ध्यवज्ञानं अवज्ञातबुद्धित्वं ॥ २ ॥ मंत्रबलेन मूलबलेन च प्रियकृत् प्रियो भवति स च दानाद्यभावे पुनरप्रियो भवति अहंतुन तथाऽतस्त्वया प्रा
 त्काले मदुक्तेऽनादरो न कर्तव्य इति भावः ॥ ३ ॥ द्वेष्ये इति यो यस्य द्वेष्यस्तस्मिन् तद्दृष्ट्या साधुत्वादिकं सदपि नास्ति प्रिये त्वसदपि तद्दृष्ट्याऽस्तीति भावः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ आयतीयुक्तं उदकैर्हितं
 ॥ ९ ॥ पुत्रं त्यक्तुं मशक्तेन दुष्टाः शकुन्यादयो वा त्याज्या इत्याशयेनाह अतीवेति कुलविनाशो नोपेक्षणीय इति भावः ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥